

Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
MACIEJ SZPUNAR
19 päivänä kesäkuuta 2014¹

Asia C-447/13 P

Riccardo Nencini
vastaan

Euroopan parlamentti

Muutoksenhaku — Euroopan parlamentin entinen jäsen — Korvaukset, joiden tarkoituksena on parlamentin jäsenen tehtävien hoitamisesta aiheutuvien kulujen kattaminen — Perusteettoman edun palauttamismenettelyn soveltamiseen perustuva saaminen — Vanhentumista koskevat säännöt — Varainhoitoasetuksen 73 a artikla — Vanhentumisajan alkamisajankohta — Soveltamissääntöjen 85 b artikla — Oikeusvarmuuden periaate — Käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaate

I Johdanto

1. Euroopan parlamentin entinen jäsen Nencini vaatii valituksellaan kumoamaan Euroopan unionin yleisen tuomioistuimen tuomion Nencini v. parlamentti,² jolla kyseinen tuomioistuin hylkäsi kanteen, jolla vaadittiin kumoamaan Euroopan parlamentin pääsihteerin päätös periä takaisin eräitä valittajalle hänen parlamenttikautensa aikana perusteettomasti maksettuja kuluja.
2. Valituksessa otetaan esiin aivan uusi unionin oikeuteen sisältyvä näkökohta, joka koskee sitä aikaa, jonka kuluttua Euroopan unionin saamiset kolmansilta vanhentuvat.
3. Oikeusvarmuuden periaatteeseen tukeutuissa perusteluissaan valittaja tuo esiin mahdollisen oikeusaukon, joka koskee tiettyjen unionin saamisten vanhentumista. Tästä aukosta aiheutuvien seurausten tarkastelu oikeusvarmuuden periaatteen kannalta herättää kysymyksen siitä, millainen tehtävä tuomioistuimilla on mainitun periaatteen noudattamisen varmistamisessa silloin, kun lainsäädäntö vaikenee asiasta.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

4. Tosiseikkojen tapahtuma-ajankohtana unionin varainhoitoasetus oli säädetty asetuksella (EY, Euratom) N:o 1605/2002³ ja sen soveltamissäännöt asetuksella (EY, Euratom) N:o 2342/2002⁴.

1 — Alkuperäinen kieli: ranska.

2 — T-431/10 ja T-560/10, EU:T:2013:290, jäljempänä valituksenalainen tuomio.

3 — Euroopan yhteisöjen yleiseen talousarvioon sovellettavasta varainhoitoasetuksesta 25.6.2002 annettu neuvoston asetus (EYVL L 248, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 13.12.2006 annetulla neuvoston asetuksella (EY, Euratom) N:o 1995/2006 (EUVL L 390, s. 1; jäljempänä varainhoitoasetus).

4 — Asetuksen N:o 1605/2002 soveltamissäännöistä 23.12.2002 annettu komission asetus (EYVL L 357, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 23.4.2007 annetulla komission asetuksella (EY, Euratom) N:o 478/2007 (EUVL L 111, s. 13; jäljempänä soveltamissäännöt).

5. Varainhoitoasetuksen 73 a artiklassa säädetään seuraavaa:

”Yhteisöjen saamiset kolmansilta ja kolmansien saamiset yhteisöiltä vanhentuvat viidessä vuodessa, sanotun kuitenkin rajoittamatta asiaan sovellettavia erityissäännöksiä tai yhteisöjen omien varojen järjestelmästä tehdyn neuvoston päätöksen soveltamista.

Vanhentumisajan alkamisajankohdasta ja vanhentumisajan keskeyttämisen edellytyksistä säädetään soveltamissäännöissä.”

6. Soveltamissääntöjen 85 b artiklan, jonka otsikkona on ”Vanhentumissäännöt”, 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Vanhentumisaika, jota sovelletaan yhteisöjen saamisiin kolmansilta, alkaa päivästä, jona velalliselle [soveltamissääntöjen] 78 artiklan 3 kohdan b alakohdassa tarkoitettulla veloitusilmoituksella ilmoitettu määräaika päättyy.”

III Asian tausta

7. Valittaja on ollut parlamentin jäsen vaalikaudella 1994–1999.

8. Valituksenalaisesta tuomiosta käy ilmi, että parlamentti aloitti joulukuussa 2006 Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) tutkimuksen perusteella tarkastusmenettelyn ja sen jälkeen takaisinperintämenettelyn, joka koski valittajalle parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen (jäljempänä kuluja ja korvauksia koskevat säännöt) vastaisesti maksettuja tiettyjä matkakuluja ja avustajakuluja.

9. 16.7.2010 parlamentin pääsihteeri teki 455 903,04 euron suuruisen summan takaisinperinnästä englanninkielisen päätöksen, joka annettiin valittajalle tiedoksi 28.7.2010. Valittaja sai 16.8.2010 parlamentin varainhoidon pääosaston pääjohtajalta 4.8.2010 päivätyn veloitusilmoituksen kyseisestä summasta.

10. Parlamentin pääsihteeri teki 7.10.2010 uuden päätöksen, joka oli laadittu italiaksi ja korvasi 16.7.2010 tehdyn päätöksen. Tämä päätös annettiin valittajalle tiedoksi 13.10.2010, ja sen liitteenä oli uusi veloitusilmoitus, joka koski samaa summaa ja korvasi 4.8.2010 päivätyn ilmoituksen.

IV Oikeudenkäynti unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

11. Valittaja nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 24.9. ja 10.12.2010 toimittamallaan kannekirjelmillä kaksi erillistä kannetta, joista ensimmäisellä pyrittiin kumoamaan valittajalle 28.7. ja 16.8.2010 tiedoksi annetut parlamentin toimet (asia T-431/10) ja toisella kumoamaan sekä viimeksi mainitut toimet että 13.10.2010 tiedoksi annetut toimet ja palauttamaan asia parlamentin pääsihteerille, jotta tämä määrittäisi uudelleen takaisin perittävän summan (asia T-560/10).

12. Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti hylkäsi valittajan molemmissa asioissa tekemät välimiihakemukset.⁵ Unionin yleinen tuomioistuin yhdisti asiat T-431/10 ja T-560/10 kirjallista käsittelyä, suullista käsittelyä ja tuomion antamista varten.

13. 18.4.2012 pidetyssä istunnossa valittaja luopui kanteestaan asiassa T-431/10.

5 — 19.10.2010 annettu määräys Nencini v. parlamentti (T-431/10 R, EU:T:2010:441) ja 16.2.2011 annettu määräys Nencini v. parlamentti (T-560/10 R, EU:T:2011:40).

14. Valituksenalaisen tuomion 22–32 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että asiassa T-560/10 nostettu kanne voitiin ottaa tutkittavaksi siltä osin kuin sillä pyrittiin kumoamaan 7.10.2010 tehty parlamentin pääsihteerin päätös (jäljempänä riidanalainen päätös).

15. Mainitun kanteen tueksi valittaja vetosi pääasiallisesti neljään kanneperusteeseen, joista ensimmäinen koski vanhentumista, toinen kontradiktorisen periaatteen ja tehokkaan oikeussuojan periaatteen loukkaamista, kolmas kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen rikkomista ja neljäs suhteellisuusperiaatteen loukkaamista.

16. Valituksenalaisen tuomion 34–54 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin tutki ja hylkäsi vanhentumista koskevan ensimmäisen kanneperusteen.

17. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi ensinnäkin, että varainhoitoasetuksen 73 a artiklassa tarkoitettujen viiden vuoden vanhentumisajan on laskettava alkavan soveltamissääntöjen 85 b artiklan perusteella siitä päivästä, jona velalliselle tarkoitettulla veloitusilmoituksella ilmoitettu määräaika päättyy. Kun nyt käsiteltävässä asiassa otetaan huomioon, että 13.10.2010 päivätyssä veloitusilmoituksessa valittajalle ilmoitettu määräaika oli 20.1.2011, vanhentumisaika ei ollut päättynyt.

18. Unionin yleinen tuomioistuin tutki lisäksi valittajan ensimmäisen kanneperusteen siltä osin kuin se koski käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatteen loukkaamista.

19. Unionin yleinen tuomioistuin totesi tältä osin, että kun otetaan huomioon erityisesti valittajan parlamenttikauden päättymisen ja riidanalaisen päätöksen tekemisen välillä kulunut aika, parlamentin aloittama menettely olisi voitu panna vireille nopeammin, se, että asiaankuuluvat kirjanpitositteet olivat jo parlamentin hallussa, ja se, että sen olisi pitänyt kiinnittää huomiota valittajan kirjeeseen, jossa pyydettiin selvennystä kyseisten kulujen korvaamisjärjestelyistä.

20. Unionin yleinen tuomioistuin totesi näin ollen, että parlamentti oli laiminlyönyt käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatteesta johtuvat velvollisuudet, mutta se katsoi, että tämän periaatteen loukkaaminen voi johtaa toimen kumoamiseen vain, jos loukkaaminen on vaikuttanut toimen adressaatin puolustautumisoikeuksien käyttämiseen. Valittaja ei ollut kuitenkaan esittänyt käsiteltävässä asiassa yhtään väitettä, jossa olisi vedottu siihen, että käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatteen loukkaamisen vuoksi oli loukattu myös sen puolustautumisoikeuksia. Se, että parlamentti loukkasi käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatetta, ei siis voinut johtaa riidanalaisen päätöksen kumoamiseen.

21. Valituksenalaisen tuomion seuraavissa kohdissa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi toisen kanneperusteen tehottomana (55–63 kohta) sekä kolmannen ja neljännen kanneperusteen perusteettomina (64–101 ja 102–113 kohta).

22. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin yhtäältä poisti asian T-431/10 rekisteristä määräämällä, että asianosaiset vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja toisaalta hylkäsi asiassa T-560/10 nostetun kanteen ja velvoitti valittajan korvaamaan kyseisen asian oikeudenkäyntikulut, valitoimimenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut mukaan lukien.

V Asianosaisten vaatimukset

23. Valittaja vaatii valituksellaan unionin tuomioistuinta kumoamaan valituksenalaisen tuomion, ja jos valitus hyväksytään, ensisijaisesti kumoamaan riidanalaisen päätöksen tai toissijaisesti kohtuullistamaan takaisin perittävän summan tai palauttamaan asian parlamentin pääsihteerille kohtuullistamista varten.

24. Valittaja vaatii lisäksi, että unionin tuomioistuin velvoittaa parlamentin korvaamaan asioissa T-431/10 ja T-561/10 aiheutuneet oikeudenkäyntikulut sekä valituksesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

25. Parlamentti vaatii, että unionin tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

VI Asian tarkastelu

26. Valittaja esittää viisi valitusperustetta, joista neljä ensimmäistä liittyvät jollakin tavoin ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyihin neljään kanneperusteeseen.

27. Ensimmäinen valitusperuste koskee vanhentumissääntöjen rikkomista sekä oikeusvarmuuden periaatteen ja kohtuullisuus- ja tehokkuusperiaatteiden loukkaamista. Valittaja väittää tässä perusteessaan, että soveltamissääntöjen 85 b artikla on lainvastainen, ja toissijaisesti myös, että varainhoitoasetuksen 73 a artikla on lainvastainen.

28. Toinen valitusperuste koskee kontradiktorisen periaatteen ja tehokkaan oikeussuojan periaatteen loukkaamista, kolmas kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen virheellistä soveltamista ja neljäs takaisin perittävän summan määrittämisen yhteydessä tapahtunutta suhteellisuusperiaatteen loukkaamista. Viidennellä valitusperusteellaan valittaja riitauttaa hänen velvoittamisensa korvaamaan kaikki asiassa T-560/10 aiheutuneet oikeudenkäyntikulut ja osa asiassa T-431/10 aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista.

29. Parlamentti kiistää nämä valitusperusteet ja väittää, että niitä ei voida ottaa tutkittavaksi tai että ne ovat perusteettomia.

30. Keskityn tarkastelemaan ensimmäistä valitusperustetta, koska muut valitusperusteet on jäljempänä lyhyesti esittämistäni syistä jätettävä suoraan tutkimatta tai hylättävä perusteettomina.

A Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee vanhentumissääntöjen rikkomista sekä oikeusvarmuuden periaatteen ja kohtuullisuus- ja tehokkuusperiaatteiden loukkaamista

31. Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee valituksenalaisen tuomion 34–54 kohdassa esitettyjä perusteluita, jakautuu pääasiallisesti kolmeen osaan.

32. Valittaja väittää ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti soveltamissääntöjen 85 b artiklaa katsoessaan, että vanhentumisaika alkaa velalliselle veloituselmoituksella ilmoitetusta päivästä. Hänen mielestään vanhentumisaika ei voi alkaa velkojan vapaasti määriteltävissä olevasta päivästä eli päivästä, jona velkoja vaatii saamistaan, ilman että loukataan oikeusvarmuuden ja tehokkaan oikeussuojan periaatteita. Valittaja katsoo, että kun soveltamissääntöjen 85 b artiklassa tarkoitettua aikaa tulkitaan oikeusvarmuuden periaatteen kannalta, sen on katsottava olevan ”eri viiden vuoden määräaika”, joka alkaa veloituselmoituksen lähettämispäivänä ja joka täydentää varainhoitoasetuksen 73 a artiklassa tarkoitettua varsinaista vanhentumisaikaa. Viimeksi mainittu määräaika alkaa valittajan mielestä ajankohdasta, jona oikeutta voidaan käyttää.

33. Jos edellisessä kohdassa esitetty tulkinta ei sovi unionin tuomioistuimelle, valittaja esittää toiseksi väitteen soveltamissääntöjen 85 b artiklan lainvastaisuudesta sillä perusteella, että se on varainhoitoasetuksen 73 a artiklan vastainen. Valittaja vetoaa toissijaisesti sekä soveltamissääntöjen 85 b artiklan että varainhoitoasetuksen 73 a artiklan lainvastaisuuteen vanhentumisen ”olennaisen oikeudellisen perustan” noudattamatta jättämisen sekä oikeusvarmuuden periaatteen ja puolustautumisoikeuksien loukkaamisen vuoksi.

34. Valittaja väittää kolmanneksi, että unionin yleinen tuomioistuin teki virheen tutkiessaan itsenäisenä kanneperusteena hänen perustelunsa, joka koski käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatteen loukkaamista. Valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei vastannut hänen perusteluunsa, joka koski vanhentumissääntöjen rikkomista ja tarvetta esittää soveltamissääntöjen 85 b artiklasta unionin oikeuden mukainen tulkinta, vaan se katsoi tutkinnassa kyseisten perustelujen koskevan käsittelyaikojen kohtuullisuuden, joka on välitön seuraus hyvän hallinnon periaatteesta, loukkaamista.

35. Tutkin valitusperusteen kolme osaa samassa järjestyksessä.

1. Ensimmäinen osa, joka koskee vanhentumissääntöjen virheellistä tulkintaa

a) Vanhentuminen oikeudellisena instituutiona

36. Varainhoitoasetuksen 73 a artiklan mukaan kolmansien saamiset unionilta ja unionin saamiset kolmansilta vanhentuvat viidessä vuodessa.

37. Tällä säännöksellä unionin oikeudessa otetaan käyttöön saamisoikeuksien lakkaamiseen johtava vanhentuminen, jota sovelletaan yleisesti, jollei muuta johdu erityissäännöistä, ja jota voitaisiin siten verrata kansallisissa oikeusjärjestyksissä sovellettavaan yleiseen vanhentumisaikaan.⁶

38. Saamisoikeuksien lakkaamiseen johtava vanhentuminen on oikeudellinen instituutio, joka tunnetaan useimmissa nykyisissä oikeusjärjestelmissä. Se on tietääkseni poikkeuksetta käytössä kaikkien jäsenvaltioiden oikeusjärjestyksissä.

39. Tältä osin on hyvä palauttaa mieliin, mikä on vanhentumisen arvoteoreettinen perusta nykyaikaisena oikeudellisena instituutiona.⁷

40. Yleistä järjestystä koskeva etu ensinnäkin edellyttää oikeusjärjestelmän rakentamista siten, ettei pitkäkestoisia tosiasiallisia tilanteita aseteta kyseenalaisiksi. Tällaiset tilanteet ovat lisäksi useammin lain mukaisia kuin sen vastaisia. Todisteiden epävarmuuden vuoksi kyseisten tilanteiden riitauttaminen saattaa siis johtaa epäoikeudenmukaisiin ratkaisuihin. Lisäksi lainvastaiset tilanteet on ajan kuluessa legalisoitava. Jos toimettomuus jatkuu pitkään, tietyn velvoitteen alaista henkilöä ei sen jälkeen ehkä enää voida vaatia ottamaan huomioon, että hänen on suoritettava velvoitteensa myöhemmin. Ajan kuluminen merkitsee todistamiseen liittyviä ongelmia, koska asianomaisia henkilöitä ei voida velvoittaa säilyttämään todisteita rajattoman ajan. Vanhentuminen kannustaa velkojaa nopeisiin toimiin, jotta se voi käyttää oikeuksiaan.

6 — Kyseinen 73 a artikla on vielä erotettava unionin toimien muista säännöksistä, joilla otetaan käyttöön seuraamusten tai muiden rankaisutoimenpiteiden määräämisvaltuutta koskevia vanhentumisaikoja. SEUT 101 ja SEUT 102 artiklan rikkomisesta määrättävien seuraamusta osalta katso [SEUT 101] ja [SEUT 102] artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (EYVL 2003, L 1, s. 1) 25 artikla ja unionin taloudellisia etuja vahingoittavien petosten osalta Euroopan yhteisöjen taloudellisten etujen suojaamisesta 18.12.1995 annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 2988/95 (EYVL L 312, s. 1) 3 artikla.

7 — Tämän perustan on luonut Friedrich Carl von Savigny teoksessaan *System des heutigen römischen Rechts* (Band 5., Berlin 1841, s. 267). Siteeraukseni lähde: Kordasiewicz, B., *Problematyka dawności*, teoksessa *System prawa prywatnego*, Tom 2, *Prawo cywilne – Część ogólna*, Varsova, CH Beck, Instytut Nauk Prawnych PAN 2012, s. 576.

41. Sen lisäksi, että vanhentumisella pyritään vakauttamaan tilanteita, sen tarkoituksena on myös tuoda esiin leimaavasti sellaisen velkojan saamattomuus, joka ei käytä oikeuksiaan nopeasti. Vanhentumisen tarkoituksena on toisaalta vähentää riitoja, jotka liittyvät vanhoihin asioihin, sillä niihin sisältyy todistamisongelmien vuoksi suuri mielivaltaisten ratkaisujen vaara.

42. Vanhentumisen instituutiota säännellään lisäksi erilaisissa oikeusjärjestelmissä ja jopa saman oikeusjärjestelmän sisällä eri tavoin riippuen siitä, mikä saamisryhmä on kyseessä.⁸

43. Huomautettakoon vielä, että vanhentuminen ei instituutiona muodostu yksinomaan määräajasta, vaan se pitää sisällään kaikki vanhentumisen soveltamiseen liittyvät edellytykset ja erityisesti vanhentumisajan alkamispäivän, määräajan laskentatavat, lykkäämis- ja keskeytysperusteet, osapuolten mahdollisuuden muuttaa vanhentumisaikaa sekä vanhentumisajan päättymisen vaikutukset.

44. Kaikki nämä järjestelyt, joista voidaan säätää eri säännöksissä, muodostavat jakamattoman kokonaisuuden. Vanhentumisen todellisen ulottuvuuden arviointi edellyttää koko säännösten arviointia.⁹

b) Varainhoitoasetuksen 73 a artiklan ja soveltamissääntöjen 85 b artiklan tulkinta

45. Käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan viiden vuoden vanhentumisajan tulkinta edellyttää varainhoitoasetuksen ja soveltamissääntöjen yhteistä tulkintaa.

46. Tämä johtuu siitä, että varainhoitoasetuksen 73 a artiklassa määritellään saamiset, joita vanhentuminen koskee, ja asetetaan viiden vuoden vanhentumisaika, mutta tehtävä määrittää vanhentumisajan alkamisajankohta ja keskeyttämisedellytykset sekä muut vanhentumisen soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt siirretään Euroopan komissiolle. Näistä säännöistä säädetään soveltamissääntöjen 85 b artiklassa.

47. Vanhentumisajan alkamispäivästä soveltamissääntöjen 85 b artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, että vanhentumisaika, jota sovelletaan unionin saamisiin kolmansilta, alkaa ”päivästä, jona velalliselle veloituserä ilmoitettu määräaika päättyy”.

48. Huomautan edellä mainittujen säännösten yhteisen tulkinnan osoittavan selvästi, että kun on kyse unionin saamisista kolmansilta, varainhoitoasetuksen 73 a artiklassa säädetty viiden vuoden vanhentumisaika alkaa päivästä, jona veloituserä ilmoitettu määräaika päättyy.

49. Varainhoitoasetuksen 73 a artiklan tarkoitus ja sen normatiivinen konteksti tukevat tätä tulkintaa.

50. Korostan, että varainhoitoasetuksen 73 a artikla sijaitsee kyseisen asetuksen ensimmäisen osan IV osaston 5 luvun jaksossa, jonka otsikkona on ”Perintä” ja jossa säännellään unionin tilinpitäjän valtuuksia perintämenettelyssä. Sen muutossäädöksen perusteluissa, jolla mainittu 73 a artikla lisättiin varainhoitoasetukseen, käy ilmi, että uuden säännöksen tarkoituksena on erityisesti rajoittaa ajallisesti

8 — Oikeusvertailututkimuksesta, ks. Hondius, E.W. (toim.), *Extinctive prescription: on the limitation of actions: reports to the XIVth Congress, International Academy of Comparative Law*, Ateena 1994, ja Zralek, J., *Przedawnienie w międzynarodowym obrocie handlowym*, Zakamycze – Krakova, 2005.

9 — Hondius (edellä alaviitteessä 8 mainittu teos, s. 8) nimeää useita eri tekijöitä, jotka vaikuttavat vanhentumisen ulottuvuuteen, ja toteaa lopuksi, ettei tarkastelua ole mielekästä rajata ainoastaan yhteen vanhentumisen näkökohtaan, kuten määräaikaan. Kansainvälisessä yksityisoikeudessa *ordre public* -tyyppistä poikkeusta käytetään kuhunkin tapaukseen sovellettavaan lakiin (*lex causae*) perustuvan vanhentumisajan riittämättömyyden vuoksi vain poikkeuksellisissa hypoteettisissa tilanteissa, ja sen käyttö edellyttää, että otetaan huomioon kaikki määräajan pituuteen vaikuttavat säännökset (ks. em. teos Zralek, s. 150).

mahdollisuutta periä unionin saamia kolmansilta moitteettoman varainhoidon periaatteen noudattamiseksi.¹⁰ Se, että asetetaan vanhentumisaika, joka alkaa takaisinperintämenettelyn alussa määritettynä päivänä ja joka rajoittaa kyseistä menettelyä, vastaa juuri mainittua tavoitetta eli moitteettoman varainhoidon periaatteen edistämistä.

51. Myös valituksenalaisessa tuomiossa on omaksuttu tämä tulkinta, jonka mukaan kyseessä oleva vanhentumisaika alkaa veloitusilmoituksessa ilmoitetusta päivästä.

52. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 39 ja 40 kohdassa nimittäin, että asiaa koskevien varainhoitoasetuksen ja soveltamissääntöjen säännösten nojalla vanhentumisaika alkoi käsiteltävässä asiassa 20.1.2011 eli sen määräajan päättymispäivänä, jonka parlamentti ilmoitti valittajalle tälle 13.10.2010 osoitetulla veloitusilmoituksella. Riidanalaisen päätöksen tekopäivänä eli 7.10.2010 vanhentumisaika ei ollut vielä alkanut, ja näin ollen vanhentumista ei ollut käsiteltävässä asiassa tapahtunut.

53. Valittaja väittää, että tämä unionin yleisen tuomioistuimen toteamus perustuu soveltamissääntöjen 85 b artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan virheelliseen tulkintaan. Valittaja katsoo, että koska kyseisessä säännöksessä viitataan veloitusilmoituksessa ilmoitettuun päivään, sen on katsottava tarkoittavan ”eri viiden vuoden määräaikaa” kuin varsinaista vanhentumisaikaa, jonka puolestaan pitäisi valittajan mielestä alkaa päivänä, jona saamista voidaan vaatia.

54. Huomaatan kuitenkin, että valittajan esittämä tulkinta ei saa tukea varainhoitoasetuksen 73 a artiklan sanamuodosta, jolla viitataan selvästi yhteen ainoaan viiden vuoden vanhentumisaikaan, kun on kyse unionin saamisista kolmansilta.

55. Lisäksi valittajan ehdottama tulkintatapa vaikuttaa kyseenalaistavan soveltamissääntöjen 85 b artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan laillisuuden ja saattaa johtaa contra legem -tulkintaan.

56. Jos oletetaan valittajan ehdottamalla tavalla, että soveltamissääntöjen 85 b artiklan hyväksyessään komissio on asettanut yksityiskohtaiset säännöt, jotka koskevat ”eri viiden vuoden määräaikaa” kuin varainhoitoasetuksen 73 a artiklassa tarkoitettua vanhentumisaikaa, soveltamissäännöt olisivat lainvastaiset, koska ne poikkeavat 73 a artiklan toisessa kohdassa säädetyistä valtuutuksesta.

57. Näin ollen katson, että kyseessä olevia säännöksiä ei voida tulkita valittajan ehdottamalla tavalla ja että unionin yleinen tuomioistuin on perustellusti katsonut, että kyseessä oleva vanhentumisaika alkaa päivästä, jona veloitusilmoituksessa ilmoitettu määräaika päättyy.

c) Tulkinnan seuraukset oikeusvarmuuden periaatteen kannalta

58. Mitä seurauksia ehdottamalla tulkinnalla on valittajan mainitseman oikeusvarmuuden periaatteen kannalta?

59. Haluan korostaa, että tämä periaate ei mielestäni salli saamiseen perustuvan toimen jatkamista rajoittamattoman ajan. Tällainen tilanne heikentäisi oikeusjärjestelmän vakauttamistehtävää sekä velallisten ja velkojien oikeutettujen etujen välistä tasapainoa. Juuri tässä mielessä voidaankin todeta, että oikeuksien lakkaamiseen johtava vanhentuminen on nykyaikaisten oikeusjärjestelmien yhteinen ”periaate”.

10 — Ks. asetuksen N:o 1605/2002 muuttamisesta 13.12.2006 annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 1995/2006 (EUVL L 390, s. 1) johdanto-osan 26 perustelukappale.

60. Vastaus kysymykseen siitä, voidaanko valituksenalaisessa tuomiossa annetun tulkinnan mukaisen vanhentumisajan avulla turvata velallisen edut, kun niitä tarkastellaan oikeusvarmuuden kannalta, riippuu siitä, millaisessa yhteydessä unionin saamisen erääntymisajankohta on ajankohtaan, jona saaminen vahvistetaan hallinnollisella toimella.

61. Huomautettakoon, että varainhoitoasetuksen 60 artiklan systematiikassa unionin tulojen toteuttaminen pitää sisällään muun muassa saamisen vahvistamisen ja sen perinnän.

62. Varainhoitoasetuksen 71 artiklan 2 kohdan mukaan kaikki saamiset, jotka ovat selvät, rahassa määritellyt ja erääntyneet, on vahvistettava perintämääräyksellä ja sen jälkeen velalliselle osoitetulla veloitusilmoituksella.

63. Soveltamissääntöjen 78 artiklan 1 kohdassa määritellään saamisen vahvistaminen toimeksi, jolla unionin tulojen ja menojen hyväksyjä toteaa, että "[unionilla] on saaminen velalliselta ja laatii määräyksen, jolla velallista vaaditaan maksamaan velkansa". Saman artiklan 3 kohdasta käy ilmi, että veloitusilmoitus on toimi, jolla saamisen vahvistaminen saatetaan velallisen tietoon. Veloitusilmoituksessa ilmoitetaan määräaika, johon mennessä maksu on suoritettava ja jonka jälkeen toimielin ryhtyy perimään saamista, josta peritään viivästyskorot.

64. Huomautan tältä osin, ettei ole poissuljettua, että tietyt unionin saamiset erääntyvät vasta varainhoitoasetuksen 71 artiklan 2 kohdan mukaisen saamisen vahvistamistoimen jälkeen.

65. Tässä yhteydessä toimea, jolla saaminen vahvistetaan ja joka saatetaan velallisen tietoon veloitusilmoituksella, voidaan joidenkin saamisten yhteydessä pitää oikeutta luovana toimena, jonka perusteella unionille syntyy oikeus vaatia saamista kyseessä olevalta kolmannelta.¹¹

66. Tällaisissa saamisissa varainhoitoasetuksen 73 a artiklassa ja soveltamissääntöjen 85 b artiklassa tarkoitettu vanhentumisaika, joka alkaa veloitusilmoituksessa ilmoitettuna päivänä, on riittävä keino suojata velallisen edut. Tällaisissa saamisissa veloitusilmoituksen tiedoksiantopäivä on nimittäin hyvin lähellä saamisten erääntymispäivää.

67. On kuitenkin selvää, että on olemassa muita unionin saamia, jotka ovat jo erääntyneet saamisen vahvistamistoimen ajankohtana, ja kyseinen toimi on tältä osin toteava toimi.

68. Viimeksi mainittujen saamisten tapauksessa varainhoitoasetuksen 73 a artiklassa ja soveltamissääntöjen 85 b artiklassa säädetty vanhentumisaika ei ole riittävä keino suojata oikeusvarmuuden periaatteeseen perustuvia velallisen etuja, koska se alkaa velkojan valitsemana päivämääränä, joka ei ole missään yhteydessä saamisen syntymis- tai erääntymisajankohtaan.

69. Unionin oikeudessa on siis aukko, joka saattaa synnyttää riskin siitä, että tietyt unionin saamiset pysyvät voimassa rajoittamattoman ajan, koska vanhentumisaika alkaa vasta sinä ajankohtana, kun saamiset on vahvistettu ja määrätty perittäviksi varainhoitoasetuksessa säädetyn menettelyn mukaisesti.

70. Tämä aukko ei vaikuta olevan kovinkaan laaja, sillä unionin oikeussuhteet velkojana on määritelty tarkasti.

71. Kuten jo totesin, veloitusilmoituksessa ilmoitettuna päivänä alkava vanhentumisaika vaikuttaa riittävältä sellaisissa saamisissa, jotka erääntyvät vasta kun unionin tulojen ja menojen hyväksyjä on ne vahvistanut.

11 — Ks. esim. tuomio Lito Meftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. komissio (T-552/11, EU:T:2013:349, 46 ja 72 kohta). Unionin yleinen tuomioistuin totesi, että jotta erääntynyt saatava voi syntyä komission ja kolmannen välillä tehdyn kyseisen sopimuksen perusteella, komission oli muun muassa pitänyt yksilöidä perusteettomasti maksetun summan takaisinmaksuehdot, minkä se teki veloitusilmoituksessa. Tämä tarkoittaa, että nyt käsiteltävässä tapauksessa saatava on erääntynyt vasta kun veloitusilmoitus lähetettiin.

72. Seuraamuksiin ja rankaisutoimenpiteisiin perustuvien saamisten tapauksessa yksityisten oikeusvarmuus turvataan lisäksi erityisillä määräajoilla, joilla rajataan seuraamusvaltuuksien käyttöä.¹²

73. Unionin sopimussuhteisiin perustuviin saamisiin voidaan lisäksi soveltaa sopimuspuolten ilmoittamaan tai lainvalintasääntöihin perustuvaan sovellettavaan lakiin sisältyviä vanhentumissääntöjä. Todettakoon vielä, että rikkomuksen seurauksena syntyneisiin unionin saamisiin kolmansilta voidaan soveltaa myös lainvalintasäännöissä ilmoitettua kansallista oikeutta.¹³

74. Käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan kaltaiset tietyt unionin saamiset eivät kuitenkaan kuulu mihinkään näistä tapauksista, joten ne voivat pysyä voimassa rajattoman ajan, kunnes unionin toimielin vahvistaa niiden olemassaolon ja ryhtyy perimään niitä.

d) Oikeusaukon olemassaolo

75. Kyseessä on mielestäni oikeusaukko, jota ei voida korjata varainhoitoasetuksen ja soveltamissääntöjen tulkinnalla.

76. Valittaja ehdottaa, että kyseessä olevia säännöksiä tulkittaessa niiden katsotaan muodostavan ”kaksinkertaisen” vanhentumisen, joka koostuu kahdesta vanhentumisajasta, joilla on molemmilla eri alkamisajankohta: toisessa se on päivämäärä, jona saamista voidaan vaatia, ja toisessa päivämäärä, joka on ilmoitettu veloitustilauksessa.

77. Tällainen tulkintatapa merkitsisi tosiasiaa sitä, että tuomioistuimen pitäisi poiketa lakitekstistä ja asettaa uusi vanhentumisaika varainhoitoasetuksessa ja soveltamissäännöissä säädetyn vanhentumisajan lisäksi.

78. Olen edelleenkin vakuuttunut siitä, että unionin tuomioistuinten on hoidettava täysimääräisesti tehtävänsä, jotta ne voivat antaa tuomioita oikeusvarmuuden periaatteen loukkauksista niissä yksittäistapauksissa, jotka saatetaan niiden käsiteltäväksi.

79. En kuitenkaan usko, että uuden vanhentumisajan asettaminen voisi perustellusti kuulua tähän tehtävään.

80. Vanhentumisajan asettaminen kuuluu mielestäni lainsäätäjän toimivaltaan.

81. Tämän huomion taustalla on useita syitä. Voidakseen määrittää vanhentumisajan lainsäätäjän on saatettava tasapainoon velallisen oikeusvarmuus ja velkojan oikeutettu intressi laillisuuden turvaamiseen. Tarkan vanhentumisajan määrittämiseksi tämä tasapainottaminen on tehtävä yleisellä tasolla eikä konkreettisen riita-asian yhteydessä. Vanhentumisaika sekä kaikki sen soveltamissäännöt on vahvistettava etukäteen ja niiden on oltava etukäteen tiedossa, sillä muuten velkojan perustellut odotukset voivat vaarantua. Vanhentumisajan asettaminen edellyttää lisäksi, että määritetään kaikki sen soveltamisedellytykset.

82. Nämä näkökohdat koskevat yhtä lailla vanhentumisajan alkamisajankohdan määrittämisvaltuutta.

83. Alkamisajankohdan määrittäminen on nimittäin aivan yhtä tärkeässä vaa’ankielen asemassa kuin itse vanhentumisaika ja auttaa varmistamaan, että velkojan ja velallisen edut ovat tasapainossa.

12 — Ks. edellä alaviite 6.

13 — Koska sopimussuhteen ulkopuolista vastuuta koskevaa lainsäädäntöä ei ole yhdenmukaistettu, kansallista lainsäädäntöä voitaisiin soveltaa unionille vahinkoa aiheuttavan rikkomuksesta johtuviin saamisiin. Ks. myös vahingonkorvauskanne, jonka komissio on nostanut belgialaisessa tuomioistuimessa ja joka koskee usean hissivalmistajan yhteistoimintajärjestelystä aiheutunutta vahinkoa. Kanteen johdosta asetettiin ennakkoratkaisupyyntö, joka johti tuomioon Otis ym. (C-199/11, EU:C:2012:684).

84. Tämä tasapaino voidaan määritellä eri tavoin sopimussuhteeseen perustuvan vastuun ja sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun yhteydessä.

85. Sopimusehdon rikkomiseen perustuvien saamisten tapauksessa vanhentumisaika alkaa pääsääntöisesti saamisen eräntymisajankohtana, mikä on tavallisesti sama kuin päivämäärä, jolloin rikkominen on tapahtunut.

86. Rikkomukseen perustuvien saamisten tapauksessa on toisaalta otettava huomioon, että velkoja ei ehkä ole välittömästi tietoinen teosta tai että velkoja on jopa täysin tietämätön kärsimästään vahingosta. Velkojalla ei ehkä myöskään ole kaikkia tietoja, joita kanteen nostaminen edellyttää.

87. Viimeksi mainittujen saamisten tapauksessa vanhentumisaajan alkamisajankohdan määrittäminen on pulmallisempi kysymys, jonka eri jäsenvaltioiden lainsäätäjät ovat ratkaisseet eri tavoin.

88. Alkamisajankohta voidaan eri oikeusjärjestelmissä vahvistaa a tempore facti eli päivämääräksi, jona teko on tapahtunut tai vahinko ilmennyt, tai siirtää tiedon saamispäivämäärään (a tempore scientiae). Viimeksi mainittu ajankohta voidaan puolestaan määrittää eri tavoin: se voi olla päivä, jona velkoja on havainnut teon tai vahingon, tai päivä, jona ne olisi kaiken järjen mukaan pitänyt havaita, taikka päivä, jona velkoja on saanut varmuuden teon ja vahingon välisestä syy-yhteydestä, eli päivä, jona velkoja on saanut tiedon tai jona sen on pitänyt saada tieto vastuullisesta henkilöstä.¹⁴ Tiedon saamisen kriteeri edellyttää lisäksi, että määritetään vanhentumisaajan käynnistymiseksi tarvittavat riittävät tiedot.¹⁵ Lisäksi eräissä oikeusjärjestelmissä alkamisajankohta määritetään eri tavoin saamisille, jotka perustuvat tahalliseen lainvastaiseen toimeen tai tekoihin, jotka saattavat johtaa rikossyytteisiin.¹⁶

89. Näiden eri vaihtoehtojen välillä tehtävässä valinnassa on saatettava eri edut tasapainoon, ja tämä tehtävä kuuluu mielestäni selvästi lainsäätäjälle.

90. Kaikkien näiden syiden perusteella katson, että vanhentumisaikaa tai sen alkamisajankohtaa ei voida asettaa tuomioistuinteitse. Ratkaisuvaihtoehtojen lukumäärästä riippumatta vanhentumisaajan ja sen alkamisajankohdan on oltava velkojan tiedossa jo etukäteen.

91. Tuomioistuimet voivat muuttaa vanhentumisaikaa tai sen soveltamissääntöjä tietyissä poikkeustapauksissa,¹⁷ mutta kuten jo korostin, mahdollisuus asettaa vanhentumisaika tai sen soveltamissäännöt ei mielestäni kuulu tuomioistuinten tehtävään.

92. Pidän oikeusvarmuuden periaatteen kannalta valitettavana, ettei ole olemassa määräaikaa, jonka kuluttua tietyt unionin saamiset lakkaavat ennen kuin velkoja on ne vahvistanut.

93. Tilanteen korjaaminen muuttamalla varainhoitoasetuksen soveltamissääntöjä kuuluu kuitenkin lainsäätäjälle.

14 — Ks. Hondius teoksessa Hondius (toim.), em. teos, s. 21, jossa viitataan teoksen sisältämiin kansallisiin raportteihin, ja Zralek, em. teos, s. 59.

15 — Esimerkiksi puolalaisessa oikeuskirjallisuudessa ollaan yhtä mieltä siitä, että mitkä tahansa tiedot vastuullisesta henkilöstä eivät riitä ja että velkojan on saatava tiedot pätevältä taholta, ja tietojen on oltava niin laajat, että niiden perusteella teot voidaan katsoa riittävällä todennäköisyydellä tunnetun henkilön syyksi. Ks. Kordasiewicz, edellä alaviitteessä 7 mainittu teos, s. 612.

16 — Esimerkiksi Puolan perustuslain 442¹ §:n 2 momentissa säädetään poikkeuksellisen pitkä vanhentumisaika – kaksikymmentä vuotta teon tapahtumapäivästä – saamisille, jotka koskevat rikoksen vuoksi kärsittyä vahinkoa.

17 — Puolan oikeudessa tuomioistuimet voivat puuttua vanhentumisen seurauksiin oikeuden väärinkäytön tapauksessa, ja tämä on eräänlainen varoventtiili (ks. Kordasiewicz, em. teos, s. 606). Saksan oikeudessa Bundesfinanzhof on katsonut omaavansa niin sanotun hätätoimivallan (Notkompetenz), jonka avulla se voi lyhentää BGB:n (liittovaltion perustuslaki) entisessä 195 §:ssä säädettyä vanhentumisaikaa (BFH, 7.7.2009, Az. VII R 24/06). Kansallinen tuomioistuin voidaan velvoittaa unionin oikeuden nojalla muuttamaan kansalliseen lainsäädäntöön perustuvaa vanhentumisaikaa, jos on olettavissa, että sitä soveltamalla ei noudatettaisi vastaavuus- ja tehokkuusperiaatteita (ks. vastaavasti tuomio Manfredi ym., C-295/04–C-298/04, EU:C:2006:461, 77–82 kohta).

e) Käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaate

94. Tässä oikeudellista epävarmuutta synnyttävässä tilanteessa unionin tuomioistuinten on mielestäni käytettävä kaikkia mahdollisia toimivaltaansa kuuluvia keinoja varmistaakseen, että oikeusvarmuuden periaatetta noudatetaan niiden käsiteltäväksi saatetuissa asioissa täysimääräisesti.

95. Tarkoitan tässä ajan kulumiseen liittyviä erilaisia oikeuskäsitteitä, jotka voivat vaihdella oikeusjärjestyksen mukaan mutta jotka ovat vanhentumisen instituution tavoin oikeusvarmuuden periaatteen seurauksia.

96. Kun on kyse unionin toimielinten ja yksityisten velallisten välisistä oikeussuhteista, tämän ”häätätkäisun” roolin täyttää unionin oikeudessa mielestäni asianmukaisimmin käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaate.

97. Kyseisen periaatteen transversaalinen asema on vahvistettu moneen kertaan,¹⁸ ja periaatteen mukaan unionin toimielinten on noudatettava kaikissa toimenpiteissään käsittelyaikojen kohtuullisuutta, jos määräajasta ei ole säädetty laissa.

98. Käsittelyajan kohtuullisuus riippuu käsiteltävän asian olosuhteista, eikä sitä voida määritellä tarkan, abstraktisesti määritellyn enimmäiskeston avulla. Sen soveltamisessa on pyrittävä suojaamaan tapauskohtaisesti yksityisten oikeusvarmuus heidän suhteissaan unioniin silloin, kun käsittelyaikaa ei ole vahvistettu laissa.¹⁹

99. Haluan korostaa, että käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatetta soveltamalla ei voida taata samantasoista oikeusvarmuutta ja oikeudellisten tilanteiden ennakoitavuutta kuin lakisääteisellä vanhentumisajalla, jonka kesto ja kulumisen seuraukset määritetään etukäteen.

100. Silloin, kun asianmukaisesta käsittelyajasta ei ole säädetty lailla, käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatteen soveltaminen on kuitenkin mielestäni sopiva keino estää tietyn riita-asian yhteydessä se, että vanhentumista koskeva oikeusaukko heikentää unionille velkaa olevan oikeutettuja etuja.

101. Kun unionin yleinen tuomioistuin on käsiteltävässä asiassa harjoittanut valvontaansa mainitun periaatteen näkökulmasta, se on siis vastannut valittajan väitteisiin tavalla, joka on asianmukainen tuomioistuinten roolin kannalta ja mahdollisesti samalla valittajan väitteen taustalla olevien oikeutettujen etujen suojaamisen.

102. Lisäksi valittaja ei valituksessaan arvostele huomioita, joita unionin yleinen tuomioistuin on esittänyt tämän asiakohdan tarkastelun yhteydessä.

103. Valittaja ei varsinkaan kiistä valituksenalaisen tuomion 51 kohdassa esitettyä perustelua, jossa palautetaan mieliin unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä vakiintunut näkemys siitä, että käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatteen loukkaamisen toteaminen voi johtaa toimen kumoamiseen ainoastaan, jos toiminnan kesto toimielimessä on saattanut vaikuttaa sen menettelyn lopputulokseen,

18 — Mainitsen vain joitakin esimerkkejä periaatteen soveltamisesta eri aloilla: säännösten vastaisesti myönnettyjen tukien takaisinperintä (tuomio Falck ja Acciaierie di Bolzan v. komissio, C-74/00 P ja C-75/00 P, EU:C:2002:524), EMOTR:n tilien tarkastaminen ja hyväksyminen (tuomio Kreikka v. komissio, C-321/09 P, EU:C:2011:218), unionin tuomioistuimissa aiheutuneiden oikeudenkäyntikulujen takaisinperintä (määräys Dietz v. komissio, 126/76 DEP, EU:C:1979:158), virkamiehen esittämä vahingonkorvausvaatimus (määräys Marcuccio v. komissio, T-157/09 P, EU:T:2010:403) ja toimet perusteettoman edun palauttamiseksi henkilöstöasioissa (tuomio Ronsse v. komissio, T-205/01, EU:T:2002:269).

19 — Ks. yhteenveto käsittelyajan kohtuullisuuden käsitteistä koskevasta unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä, tuomio Arango Jaramillo ym. v. EIP (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, 27–34 kohta).

joka johti kyseisen toimen toteuttamiseen. Tällainen tapaus on kyseessä erityisesti silloin, kun adressaatin puolustautumisoikeudet saattavat olla uhattuna.²⁰ Valittaja ei kuitenkaan kiistä unionin yleisen tuomioistuimen toteamusta, jonka mukaan hän ei ollut käsiteltävässä asiassa osoittanut toteen puolustautumisoikeuksiensa loukkaamista.

104. Kaikkien näiden huomioiden perusteella katson, että virheellistä tulkintaa koskeva valittajan ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa ei ole perusteltu.

2. Toinen osa, joka perustuu lainvastaisuusväitteeseen

105. Valittaja väittää, että soveltamissääntöjen 85 b artikla ja toissijaisesti varainhoitoasetuksen 73 a artikla ovat lainvastaisia.

106. Muistutan, että peruste, joka esitetään ensimmäistä kertaa vasta unionin tuomioistuimessa muutoksenhaun yhteydessä, on jätettävä tutkimatta, ellei kyseessä ole peruste, joka unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt ottaa huomioon viran puolesta.

107. Unionin tuomioistuimen vakiintuneessa oikeuskäytännössä on katsottu, että jos asianosaisella olisi oikeus esittää ensi kertaa vasta unionin tuomioistuimessa perusteita ja perusteluja, joihin hän ei ole unionin yleisessä tuomioistuimessa vedonnut, asianosaisella olisi oikeus laajentaa unionin tuomioistuimessa, jonka toimivalta muutoksenhakuasioissa on rajoitettu, kannettaan unionin yleisessä tuomioistuimessa käsiteltyyn asiaan nähden.²¹

108. Oikeudenkäyntiaineistosta käy kuitenkin ilmi, ettei valittaja ole vedonnut unionin yleisessä tuomioistuimessa varainhoitoasetuksen 73 a artiklan eikä soveltamissääntöjen 85 b artiklan lainvastaisuuteen.

109. Valittaja ei myöskään vetoa valituksessaan perusteluun, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei olisi noudattanut velvollisuuttaan ottaa ehdoton peruste huomioon.

110. Katson siis, että lainvastaisuusväite, jonka valittaja on esittänyt käsiteltävässä asiassa, on jätettävä tutkimatta, koska se on vastoin kieltoa, jonka mukaan muutoksenhakuvaiheessa ei saa esittää uusia perusteita.

3. Kolmas osa, joka koskee unionin yleisen tuomioistuimen suorittaman tutkinnan laajuutta

111. Valittaja väittää pääasiallisesti, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt virheen tutkiessaan käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatteen loukkauksen sen sijaan, että se olisi antanut vastauksen valittajan tärkeimpään perusteluun, joka koskee vanhentumissääntöjen rikkomista.

112. Tämä perustelu on itse asiassa kahdella tavalla ongelmallinen. Se koskee ensinnäkin kysymystä siitä, onko unionin yleinen tuomioistuin antanut vastauksen perusteluun, johon valittaja vetosi ensimmäisessä oikeusasteessa. Sen yhteydessä on lisäksi selvitettävä, toimiko unionin yleinen tuomioistuin perustellusti tutkiessaan kyseisen perustelun käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatteen noudattamisen kannalta.

20 — Ks. tuomio Technische Unie v. komissio (C-113/04 P, EU:C:2006:593, 48 kohta); analogisesti tuomio Groupe Gascogne v. komissio (C-58/12 P, EU:C:2013:770, 73 ja 74 kohta).

21 — Tuomio Sison v. neuvosto (C-266/05 P, EU:C:2007:75, 95 kohta); tuomio Ruotsi ym. v. API ja komissio (C-514/07 P, C-528/07 P ja C-532/07 P, EU:C:2010:541, 126 kohta) sekä määräys EMC Development v. komissio (C-367/10 P, EU:C:2011:203, 93 kohta).

113. Väitetyn vastaamatta jättämisen osalta muistutan ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin ei ole velvollinen vastaamaan nimenomaisesti kaikkiin oikeusriidan asianosaisten esittämiin perusteluihin. Unionin yleisen tuomioistuimen tuomion perustelut voivat nimittäin olla implisiittisiä, kunhan ne, joita asia koskee, saavat perustelujen avulla selville syyt, joiden vuoksi unionin yleinen tuomioistuin ei ole hyväksynyt niiden väitteitä, ja unionin tuomioistuimella on perustelujen avulla käytettävissään riittävät tiedot, jotta se pystyy harjoittamaan laillisuusvalvontaansa.²²

114. Käsiteltävän asian oikeudenkäyntiaineistosta käy ilmi valittajan väittäneen unionin yleisessä tuomioistuimessa, että on olemassa yleinen oikeusperiaate, jonka mukaan vanhentumisaika alkaa ajankohtana, jona velkoja voi vaatia saamistaan. Valittajan mukaan tämän jäsenvaltioiden oikeusjärjestelmälle yhteisen periaatteen perusteella unionin yleisen tuomioistuimen pitäisi hylätä kaikki muut kyseessä olevien vanhentumissääntöjen tulkinnat.

115. Valituksenalaisen tuomion 38–42 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin kuitenkin hylkäsi implisiittisesti mutta ehdottomasti nämä perustelut.

116. Unionin yleinen tuomioistuin nimittäin totesi viiden vuoden vanhentumisaikaa koskevien sääntöjen rikkomisesta, että varainhoitoasetuksen 73 a artiklassa, johon valittaja vetosi, viitataan soveltamissäännöissä vahvistettuun päivään, joten kyseistä artiklaa on tulkittava yhdessä soveltamissääntöjen kanssa. Tämän jälkeen unionin yleinen tuomioistuin ryhtyi tulkitsemaan viiden vuoden vanhentumisaikaa soveltamissääntöjen 85 b artiklan valossa ja totesi, että vanhentumisaika alkaa – kuten mainitussa artiklassa nimenomaisesti säädetään – päivästä, jona veloitusilmoituksessa ilmoitettu määräaika päättyy.

117. Katson siis, että tämä ensimmäisen valitusperusteen osa on perusteeton siltä osin kuin siinä väitetään, että ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyyn perusteluun ei ole saatu vastausta.

118. Valittaja on kiistänyt myös käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatteeseen perustuvan tarkastelun asiaankuuluvuuden.

119. Jos unionin yleinen tuomioistuin olisikin voinut jättää tutkimatta käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatteen noudattamisen erillisenä kumoamisperusteena, tämä merkitsisi ainoastaan sitä, että valituksenalaisessa tuomiossa on ylimääräisiä perusteluja, mikä ei voi olla synnä sen kumoamiseen. Lisäksi huomautin jo tämän valitusperusteen ensimmäisen osan tarkastelun yhteydessä,²³ että unionin yleinen tuomioistuin toimi perustellusti tutkiessaan valittajan perustelun käsittelyaikojen kohtuullisuuden periaatteen kannalta.

120. Valittajan perustelu, joka koskee käsittelyaikojen kohtuullisuutta koskevan tutkinnan epäasianmukaisuutta, sekä koko ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa on mielestäni hylättävä.

121. Tämän tarkastelun päätteeksi katson, että valituksen ensimmäistä perustetta ei voida hyväksyä.

B Toinen, kolmas, neljäs ja viides valitusperuste

122. Toisella valitusperusteellaan valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on ottanut vääristyneellä tavalla huomioon toisen kanneperusteen, jonka mukaan valittaja ei saanut tilaisuutta esittää huomautuksiaan kaikista kohdista, joihin riidanalainen päätös oli perustunut.

22 — Ks. tuomio FIAMM ym. v. neuvosto ja komissio (C-120/06 P ja C-121/06 P, EU:C:2008:476, 96 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

23 — Ks. edellä 94–104 kohta.

123. Huomautan, että valittaja ei esitä tarkasti, mihin väitetty vääristely perustuu, vaan viittaa yleisesti riidan taustalla olevien tosiseikkojen esittelyosaan. Hän ei siis alkujaankaan esitä riittävää näyttöä toisen valitusperusteen yhteydessä esittämiensä väitteiden tueksi.

124. Kolmannella valitusperusteellaan valittaja väittää, että kun unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi perustelut, jotka koskevat kotipaikan määrittämistä matkakulujen korvaamista varten, sen olisi pitänyt täsmentää, mitä kotipaikan käsitteeseen unionin oikeudessa sisältyy. Valittaja väittää lisäksi, että unionin yleinen tuomioistuin ei voinut sulkea pois mahdollisuutta korjata korvauksien saajien nimeämisessä tehtyä virhettä, koska teot, joihin vedottiin, osoittivat, että virhe oli luonteeltaan pelkästään muodollinen.

125. Katson, että vaikka valittaja on muotoillut väitteensä kuluja ja korvauksia koskevia sääntöjen virheellisen tulkinnan näkökulmasta, hän pyrki tosiasiasa tosiseikkojen uuteen arviointiin, mikä ei kuulu muutoksenhaun yhteydessä unionin tuomioistuimen toimivaltaan.²⁴ Kolmas valitusperuste on näin ollen jätettävä tutkimatta.

126. Neljäs valitusperuste, joka esitetään toissijaisesti, koskee suhteellisuusperiaatteen loukkaamista. Valittaja väittää, että vaikka parlamentin saamia olisi lähtökohtaisesti pidettävä perusteltuina, niiden summassa on kuitenkin otettava huomioon valittajan vilpittömän mielen ja käsiteltävän asian konkreettiset olosuhteet.

127. Valittaja siis toistaa pääasiallisesti ne perustelut, jotka unionin yleinen tuomioistuin tutki ja hylkäsi valituksenalaisen tuomion 102–113 kohdassa, mutta hän ei tuo esiin yhtään oikeudellista virhettä, joka valituksenalaisen tuomion perusteluissa olisi tehty. Näin ollen katson, että neljäs valitusperuste on jätettävä tutkimatta.²⁵

128. Viides valitusperuste koskee yksinomaan kysymystä siitä, kuka vastaa oikeudenkäyntikuluista, jotka unionin yleisessä tuomioistuimessa käsitellystä kahdesta yhdistetystä asiasta ovat aiheutuneet.

129. Muistutan, että Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan toisen kohdan perusteella muutosta ei voida hakea vain oikeudenkäyntikulujen määrän osalta tai siltä osin, kuka vastaa oikeudenkäyntikuluista. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tätä sääntöä sovelletaan vaatimuksiin, jotka kohdistuvat oikeudenkäyntikuluja koskevan unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisun väitettyyn virheellisyyteen, jos valituksen kaikki muut perusteet on hylätty.²⁶

130. Jos unionin tuomioistuin siis noudattaa ehdotustani neljän ensimmäisen valitusperusteen hylkäämisestä, ei ole tarpeen tutkia viidettä valitusperustetta, jossa unionin yleisen tuomioistuimen väitetään jakaneen oikeudenkäyntikulut sääntöjenvastaisesti.

131. Näin ollen ehdotan, että valitusperusteet toisesta viidenteen hylätään ja että myös koko valitus hylätään.

132. Koska valittaja on hävinnyt asian, ehdotan, että se veloitetaan työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan ja 138 artiklan 1 kohdan nojalla korvaamaan oikeudenkäyntikulut parlamentin vaatimusten mukaisesti.

24 — Ks. tuomio E.ON Energie v. komissio (C-89/11 P, EU:C:2012:738, 64 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

25 — Ks. erityisesti tuomio Eurocoton ym. v. neuvosto (C-76/01 P, EU:C:2003:511, 47 kohta).

26 — Tuomio Henrichs v. komissio (C-396/93 P, EU:C:1995:280, 65 ja 66 kohta) ja Edwin v. SMHV (C-263/09 P, EU:C:2011:452, 78 kohta) Vaikka mainitussa oikeuskäytännössä todetaan tällainen oikeudenkäyntikuluja koskeva peruste sellaiseksi, ettei sitä voida ottaa tutkittavaksi, olisi mielestäni asianmukaisempaa katsoa, että tilanteessa, jossa muut valitusperusteet hylätään, sitä ei ole enää tarpeen tutkia.

VII Ratkaisuehdotus

133. Kaiken edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa Riccardo Nencinin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.